

Георги Лозанов: За българските политици свободата на словото е те да са доволни от медиите

След нападките на депутати от БСП в пленарна зала на парламента днес срещу Съвета за електронни медии (СЕМ) и работата му, потърсихме председателя му Георги Лозанов за допълнителен коментар. Ето как той отговори на въпросите на "Дневник" и "Капитал daily": има ли регулаторният орган вина за забавянето на цифровизацията, за коментарите за обществените медии и позициите, които той отстоява за свободата на словото, както и как си обяснява подобно отношение. Ето коментарът му:

Тъкмо нападките към СЕМ за забавянето на цифровизацията показаха, че недоволството на управляващите предхожда аргументи му и те се търсят на принципа "в политиката всичко е позволено". Защото не само предварително беше ясно, но и не веднъж беше напомнено днес от парламентарната трибуна, че ние нямаме правомощия в този процес – той се отнася до разпространението на телевизионни програми, а СЕМ е регулатор на съдържанието им. Защото въпреки това преди една година организирахме дискусийна платформа за проблемите пред цифровизацията в България, която акуратно беше описана в същия този, критикуван за същото, наш отчет. Защото последното ѝ забавяне с два месеца е пренебрежимо спрямо общото – с десетилетие, за което обаче, ако политиците искат да търсят отговорност, трябва да започнат от себе си.

Днес отново се видя, че за българските политици, дори да са от гражданска квота, свободата на словото е синоним на това те да са доволни от медиите. Истината е точно обратната – **колкото по-свободни са медиите, толкова по-критични са към властта, е въпрос е на "професионален нагон"**. В предишния мандат именно интимниченето на медиите с властта беше изтъквано като една от основните причини за падането на България по скалата на свободата на словото.

Медиите са много и различни затова е по-трудно да ги намериш, за да им се скараш. Въпреки че и такива опити се правят, включително и от лидерите на управляващите партии. Можеш обаче с лекота да размахаш пръст на регулатора, който е без това ти е дошъл на крака. **В парламента се чувствах както навремето при директорката в гимназията, която ми се заканва "Следващия път е се изключваме"**. Впрочем, изключван съм и от гимназията, и от регулатора – при това неведнъж, затова все първи мандат карам.

Иначе **най-изненадващ за мен беше упрекът, че съм отстоявал свободата на словото на журналистите, а не на гражданите**. Не знам някога да съм ги противопоставял в свободите им, но не знам и как може в съвременния свят да има свободата на словото на гражданите без свобода на словото на журналистите. Нали тъкмо вторите гарантират правото на информация на първите, от което започва свободата на словото.

Всъщност имаше и други плашещи реплики, като тази за преформулиране на мисията на обществените медии. Да оставим на страна, че в България тя не е конкретно формулирана, но със сигурност, **ако се преформулира от политиците, мисията ще престане да бъде обществена**.

В медийната регулация съм от самото ѝ начало, но май за първи път има такъв директен натиск върху регулатора от парламентарната трибуна. За сметка на това е имало много негови задкулисни варианти и сега се лаская от мисълта, че понеже регулаторът в настоящият си състав не е склонен да им се поддава, е предизвикал такава откровеност на политическите претенции, изречени, разбира се, като грижа за хората.

Нека да припомня, че по закон СЕМ е независим орган, което значи, че парламентът може да е един от входовете към него, но не може да бъде негов началник, контролор или поръчител.